

Campanya demagògica

Tanmateix és ben sensible, el que entre nosaltres—vull referir-me als catalans—hi hagi encara certa gent disposada a deixar sorprendre llur bona fe acceptant tòpics gastats, alhora que inspirats en mòbils netament demagògics.

I al dir això, em refereixo a la recent adquisició de la Col·lecció Plandiura, portada a cap, per la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona.

A l'entorn d'aquest patrimoni artístic, i per tal de combatre el projecte d'adquisició, s'han fet, tant allà com ací, els més variats i divertits comentaris.

De certa premsa de Barcelona—poca, per sort—que tots coneixem, és llàstima malgastar uns mots per tal de comentar llur actitud negativa, puix tots sabem que la base de llurs campanyes és l'excitar la ignorància del públic que la llegeix.

El que és, però, més colpidor, és que ací, hi hagi persones, disposades a deixar-se influenciar per aquesta mena de premsa de què abans parlàvem.

Fou ahir al vespre, precisament que en una de les nostres primeres places, es repartiren unes fulles en les quals s'impugnava l'adquisició d'aquesta col·lecció artística, volent donar entenent que mentre els dirigents de l'Esquerra Republicana de Catalunya, es desprenen de set milions de pessetes en l'adquisició de trastos vells, el poble sofert s'està morint de gana.

Naturalment, que aquestes fulles, no estaven escrites en català, i fins i tot ens volem permetre l'honor de creure que no han estat impreses ací, a Reus.

Jo, illús, havia caigut en la candidesa de creure que els nostres ultra esquerrans no estaven pas renyits amb els refinaments espirituals, ni tampoc divorciats de les més elementals emocions artístiques.

I dic això perquè a la mateixa Rússia, a despit del trasbals enorme i del capgirament econòmic en què quedà després de la revolució bolxevista, i en mig de la pobresa més colpidora, feren esforços fantàstics per tal de no deixar emigrar el seu tresor artístic. Es notabilíssima en tots conceptes la tasca

immensa dels dirigents soviètics conservant als museus i procedint a l'ensens a la formació de noves col·leccions públiques, en les quals hi han instal·lat els millors exemplars de l'Estat Soviètic, com a prova i manifestació plena de la cultura nacional.

Es que per ventura, ens toca precisament a Catalunya, el donar davant del món un mal exemple d'incultura i barbàrie?

Han estat homes prou competents en aquesta matèria—i no tan sols catalans—que han posat de relleu tota la significació espiritual, i la importància que té per a Catalunya l'adquisició d'aquest patrimoni artístic, com a expressió meravellosa de la seva personalitat artística.

No devem tampoc oblidar que la gent il·lustrada en visitar les ciutats notables, no se sent pas solament atreta per la magnificència de la seva urbanització, sinó ans, per aquests tresors artístics, relíquies testimoniales d'una civilització i d'una grandesa antiga.

Es per això que tenim la convicció, que tant la Generalitat com l'Ajuntament de Barcelona, tenien el deure d'apropiar-se d'aquest tresor que avui, sortosament, les circumstàncies li posen a les mans. Tolerar que s'esvaeís d'entre nosaltres aquesta col·lecció artística, una de les millors d'Europa, mereixeria el blasme de tots els bons patriotes.

Ens dol, amb tota l'ànima, que hi hagi gent, que per pura demagògia, o bé com a arma de reclam polític contraposi a una obra de valor espiritual les necessitats de caritat i assistència social. Les trescentes mil pessetes que anyalment deu pagar l'Ajuntament de Barcelona, per aquest concepte—tenint en compte que els ingressos sobrepuigen a cent milions—no influiran per a res a la bona marxa de les institucions benèfiques.

Els homes d'Esquerra Republicana, i també els altres, tant de la Generalitat com de l'Ajuntament, que s'han hagut d'imposar als demagogs de la cultura, per tal d'adquirir la col·lecció Plandiura, mereixen el nostre agraïment i la nostra reconeixença. Catalunya els hi restarà agraïda.

JOAN DE BLANCAFORT

Desigualtat de tracte, no; senyor Alcalde!

Amb data 14 de desembre passat va ésser presentada a l'Ajuntament una instància del "Club Natació Reus Ploms" sol·licitant una subvenció per a construir una piscina. Havien d'aprovar-se encara els pressupostos per l'any 1932, i aquella entitat confiava que un primer Ajuntament popular republicà, voldria contribuir a la realització d'una obra cultural com la que ella projectava, i inclouria en el seu pressupost una indemnització que l'ajudaria en la difícil tasca que es proposava portar a terme.

No fou, però, així, puix que res no es consignà en els pressupostos, i els entusiastes capdavanters d'aquella obra varen sofrir una primera decepció.

En la instància que cursaren a l'Ajuntament, feien ofrena de la piscina, que aleshores projectaven construir, a la població escolar. L'Alcaldia no podia de cap manera desoir aquesta oferta, puix que significava un millorament considerable per Reus i que havia de reportar indiscutibles beneficis als infants de les nostres escoles. Amb tot, la instància no va sortir de la Comissió d'Hisenda fins al mes d'abril, i amb un dictamen proposant al Consistori que es denegés la subvenció sol·licitada.

En aquella sessió una veu va deixar-se sentir, demanant als regidors volguessin fer-se càrrec de l'obra cultural que es realitzava amb la construcció de la piscina, i que un Ajuntament com el nostre no podia negar l'ajut que se li sol·licitava. Aquesta veu pertanyia a la mateixa minoria que uns mesos abans, en discutir-se els pressupostos, s'aixevava per a fer doblar les consignacions que en el capítol de Cultura, l'actual majoria havia destinat al Centre de Lectura i Reus Deportiu, entre altres.

No podia, per tant, ésser sospitosa aquesta veu, i així mateix va reconèixer-ho el senyor alcalde, en prometre estudiar novament la petició i veure si les disponibilitats del pressupost permetien concedir, sinó tot, part del que es sol·licitava.

L'estudi per part de l'Alcaldia ha estat ja fet. Sospitem que amb força laboriositat, puix que hi han estat esmerçats prop de tres mesos. La conclusió n'és la carta que segueix:

"Reus 20, juliol, 1932.

Sr. President de la Societat "Reus-Ploms"

Ciutat.

Molt senyor meu:

Al donar l'Ajuntament la seva aprovació a un dictamen de la Comissió d'Hisenda en el que es denegava la subvenció que aqueixa entitat demanava per a la construcció d'una piscina, com a President de la mentada Comissió, vaig ésser invitat per un Sr. Regidor a estudiar l'assumpte per veure si hi havia manera de fer quecom en benefici de vostès.

Amb aquest propòsit he reunit la Comissió, hem estudiat novament l'assumpte, hem demanat assessorament als funcionaris tècnics i el resultat de tot això ha estat que, dintre de l'any corrent, ni les disponibilitats econòmiques municipals ni el desenrotll del Pressupost permeten fer res.

Sentint haver de comunicar-li aquest resultat, tinc no obstant molt gust en subscriure'm una vegada més de V. affm. amic, q. e. s. m.,
A. Martí Baiges."

La minoria de l'Ajuntament, a la qual ens referim més amunt, és, no cal dir-ho, la de Foment Republicà Nacionalista.

Cal fer ressaltar un contrast. La mateixa majoria que denega una subvenció per a construir una piscina que s'ofereix a la població escolar, el mateix dia en concedeix d'altres per a estimular la matança de coloms. I mentre els vots de la nostra minoria, que des del primer moment ha propugnat per una màxima atenció als problemes culturals, eren contraris a la concessió de premis per al que algú té en nomenar esport del tir de colom, una veu de la majoria es deixava sentir amb el beneplàcit de tots els seus companys, dient que "al fi i al cap, els coloms sempre van a la cassola".

Així és com ha procedit en aquesta qüestió, la majoria que detenta en els actuals moments el govern del poble.

Desigualtats de tracte, no; senyors de la majoria.

La conquesta de l'estratosfera

Zurich, 25.—El 27 o el 28 del que som efectuarà Piccard la seva segona exploració.